

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

27 ноември 2003 година*

„Държавни помощи – Оперативни кредити – Допустимост – Срок за подаване на иск – Потвърждаващ акт – Иск за отмяна – Съществуваща или нова помощ – Принцип *tempus regit actum* – Помощ за износ – Разумен срок”

По дело T-190/00

Regione Siciliana, за който се явява г-жа F. Quadri, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н V. Di Vissì и г-н D. Triantafylloу, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет отмяна на Решение 2000/319/ЕО на Комисията от 22 декември 1999 г. относно схема за държавни помощи, предоставени от Италия за производство, обработка и разпространение на пазара на продуктите, изброени в приложение I към Договора за ЕО (Регионален закон № 68 от 27 септември 1995 г. на регион Сицилия) (ОВ L 110, стр. 17), в което тя заявява, че държавната помощ, предоставена съгласно член 6 от Регионален закон № 68 от 27 септември 1995 г. на регион Сицилия на предприятията от секторите земеделие или рибарство, е несъвместима с общия пазар и изисква Италия да не прилага и да преустанови тези помощи,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети разширен състав),

в състав: г-н R. García-Valdecasas, председател, г-жа P. Lindh, г-н J. D. Cooke, г-н A. W. H. Meij и г-н H. Legal, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 май 2003 г.,

* Език на производството: италиански.

Решение

Правна уредба

1. Съгласно член 93, параграф 1 Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 1 ЕО), който предвижда, че Комисията трябва да предложи на държавите-членки подходящите мерки относно схемите за помощ, които съществуват в тези държави и които се изискват от прогресивното развитие или функционирането на общия пазар, Комисията е определила критерии за съвместимост на оперативните кредити с правилата на Договора, които се прилагат по отношение на държавната помощ в свое Съобщение, публикувано на 16 февруари 1996 г., относно държавните помощи за субсидирани краткосрочни кредити в земеделието (ОВ С 44, стр. 2, наричано по-нататък „Съобщение за оперативните кредити“).

2. На 4 юли 1997 г., след разглеждане на определени проблеми по тълкуването, Комисията информира държавите-членки за своето решение да отложи прилагането на Съобщението за оперативните кредити. С писмо от 19 декември 1997 г., Комисията информира държавите-членки, че отлагането е до 30 юни 1998 г., от когато ще прилага Съобщението за оперативните кредити в съответствие с тълкуването, посочено в това писмо.

3. Практиката, следвана от Комисията преди прилагането на Съобщението за оперативните кредити, се основава на документ на Комисията, озаглавен „Политиката на конкуренцията в земеделието“ (*Зелена Европа — Бюлетин за Общата политика в селското стопанство*, № 22, Люксембург, 1987 г., стр. 12):

„В общи линии, що се отнася до държавните помощи в областта на оперативните кредити, Комисията си запазва правото да изрази становище на по-късен етап. Въпреки това, помощите, предоставени под форма на оперативни кредити с намален лихвен процент се считат за несъвместими с общия пазар, тъй като същите са отпуснати:

- за период, надвишаващ пазарната година (12 месеца),

- само за един продукт и за една операция (например складиране на вина, закупуване на добитък и т.н.).

Тази позиция се основава на факта, че земеделската продукция, която има естествено цикличен характер, трябва да се финансира посредством специфични методи.”

4. В това отношение, 17-тия доклад за политиката на конкуренцията (Служба за ни публикации на Европейските общности, Люксембург, 1988 г., точка 259) заявява,

че цитираният по-горе текст описва насоките, които Комисията следва при прилагане на правилата за конкуренцията в земеделието.

5. Тази практика е упомената също в Съобщението за оперативните кредити, което, преди да определи нови правила, които ще прилага в бъдеще, посочва, че от няколко години Комисията прилага политика на непротивопоставяне на държавните помощи, предоставени посредством субсидирани краткосрочни заеми в земеделския сектор, и че „единствените условия, определени от Комисията за тези субсидии са: периодът на заема да бъде максимум една година и неговото отпускане да не бъде ограничено само до един продукт и една операция”, като в същото време отбелязва, че „не съществува ограничение относно интензитета на помощта, нито съществува препятствие пред ползвателя на субсидирания кредит, последният да се подновява всяка година” (Съобщение за оперативните кредити, пета алинея).

6. Що се отнася до държавните помощи, наричани „нови”, член 93, параграф 3 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 3 ЕО) предвижда:

„Комисията следва да бъде информирана в разумен срок, който да даде възможност на същата да представи своето становище относно всякакви проекти за отпускане или изменение на помощи. Ако тя сметне, че някой от тези проекти е несъвместим с общия пазар, предвид член 92 от Договора за ЕО (понастоящем член 87 ЕО), тя незабавно стартира процедурата, предвидена в параграф 2. Заинтересованата държава-членка не може да приведе в изпълнение предложените мерки, докато тази процедура не приключи с окончателно решение.”

7. Смисълът на член 93 е изяснен в Регламент № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г. за установяване на подробни правила за прилагане на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1), който влиза в сила на 16 април 1999 г.

Обстоятелства в основата на спора

А — Схема за помощи, създадена съгласно член 48 от Регионален закон № 32 от 23 май 1991 г. и нейната проверка от Комисията

8. С писмо от 10 юни 1991 г. италианското правителство уведомява Комисията съгласно член 93, параграф 3 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 3 ЕО) относно схемата за помощи, предоставена от Регион Сицилия съгласно Регионален закон № 32 от 23 май 1991 г. (наричан по-нататък „Регионален закон № 32/91”) относно субсидиите в земеделския сектор.

9. Член 48 от Регионален закон № 32/91 предвижда субсидия за периода 1991 – 1993 г. за лихвите, дължими на кредитните институции и банки за кредити, предоставени за период по-малко от една година на търговски оператори с място на управление и дейност в Сицилия и с поне 70 % оборот от продажбата на зеленчуци

и плодове, включително цитрусови плодове, извън региона. Неговите разпоредби предвиждат:

„1. Регионалните власти, които отговарят за земеделието и горите, имат правото да отпускат за периода 1991 – 1993 г. субсидия за лихви, дължими на кредитни институции и банки за Оперативни кредити за срок не повече от една година, отпуснати на икономически оператори с място на управление и дейност в Сицилия и с поне 70 % оборот от продажбата на плодове и зеленчуци, включително цитрусови плодове, извън региона.

2. Лихвеният процент, който се понася от търговските оператори, е равен на процента, установен съгласно член 4, параграф 2, алинея първа от Регионален закон № 13 от 25 март 1986 г.

3. Извън пазарната 1990 - 1991 година, субсидиран заем се отпуска при условие, че поне 51 % от продуктите, пуснати на пазара, са получени от кооперативни земеделски стопанства и техните членове и от признати сдружения на земеделски производители в съответствие с междупрофесионални споразумения.

4. Сумата на субсидираните заеми – съобразно годишния таван, определен в съответствие с член 18, алинея четвърта от Регионален закон № 13 от 25 март 1986 г. – по никакъв начин не може да превишава 50 % от обема на средния оборот през последните три години, както фигурира в декларациите за данък добавена стойност.

5. Операторите, които получават помощ, поддържат нива на трудова заетост и спазват колективните трудови договори. Когато се установи, че тези задължения не се спазват, регионалните служби по земеделие и гори оттеглят въпросната помощ и възстановяват платената сума, заедно със законните лихви.

6. Сумата от 30 000 милиона ИТЛ, от които 10 000 милиона трябва да се използват през финансовата 1991 година, се отпуска за приложението на настоящия член за периода 1991 – 1993 г.

7. 70 % от разходите, отпуснати по настоящия член, са заделени за цитрусовия сектор.”

10. С писмо от 14 декември 1992 г. Комисията информира италианското правителство, по отношение на член 48 от Регионален закон № 32/91, че „ Комисията е решила да не прави възражения относно помощта във формата на субсидирани краткосрочни кредити, но си запазва правота да преразгледа своята позиция на по-късен етап, съгласно член 93, параграф 1 от Договора”.

В – Рефинансиране на схемите за помощи, установени в член 48 от Регионален закон № 32/91, член 7 от Регионален закон № 81 от 7 ноември 1995 г. и член 20 от Регионалния закон № 33 от 18 май 1996 г. и тяхната проверка от Комисията.

11. С писмо от 6 декември 1995 г., италианското правителство нотифицира Комисията съгласно член 93, параграф 3 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 3 ЕО), относно схема за помощи, която ще се прилага в регион Сицилия съгласно Регионален закон № 81 от 7 ноември 1995 г. (наричан по-нататък „Регионален закон № 81/95“), която касае няколко субсидии в земеделския сектор. За финансовата 1995 година, член 7 позволява рефинансиране на схемата за помощи, прилагана съгласно член 48 от Регионален закон № 32/91 за цитрусова кампания 1992-1993:

„За целите, предвидени в член 48 от Регионален закон № 32 от 23 май 1991 г., сумата от 2 000 милиона ИТЛ за цитрусова година 1992-1993 се отпуска за финансовата 1995 година.”

12. С писмо от 2 май 1996 г. италианското правителство уведомява Комисията относно текста на член 20 от Регионален закон № 33 от 18 май 1996 г. (наричан по-нататък „Регионален закон № 33/96“), който препраща към член 7 от Регионален закон № 81/95 и разрешава рефинансирането за финансовата 1996 година на схемата за помощи, прилагана съгласно член 48 от Регионален закон № 32/91 за цитрусовата 1992 - 1993 година:

„За целите на член 48 от Регионален закон № 32 от 23 май 1991 г., сумата от 2 000 милиона ИТЛ за цитрусова година 1992-1993 се отпуска за финансовата 1996 година, като допълнение към сумата, предвидена в член 7 от Регионален закон № 81/95 от 7 ноември 1995 г.”

13. С писмо от 23 януари 1997 г. Комисията информира италианското правителство, че няма възражения относно упоменатата по-горе разпоредба за рефинансиране за цитрусова година 1992-1993 по отношение на член 48 от Регионален закон № 32/91. В писмото се заявява по-специално:

„Комисията реши да не повдига възражения относно помощите, предвидени в член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96. С приемането на това решение Комисията отбелязва факта, че предназначените за тази мярка суми се отнасят до цитрусова година 1992-1993 и закъснелите плащания, свързани със съществуващата мярка (помощ № 377/91).

Съответно, предвиденото в член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96 финансиране може да продължи да се ползва от положителната оценка на Комисията по отношение на член 48 от Регионален закон 32/91.”

С — Схема за помощи, прилагана съгласно член 6 от Регионален закон № 68 от 27 септември 1995 г. и нейната проверка/нейния преглед от Комисията

14. С писмо от 8 август 1995 г. италианското правителство нотифицира Комисията, в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 3 ЕО), относно схема за помощи, която регион Сицилия създава в рамките на проект за регионален закон, по-късно приет като Регионален закон № 68 от 27 септември 1995 г. (наричан по-нататък „Регионален закон № 68/95“).

15. Член 6 от Регионален закон № 68/95 предвижда схема за помощи за предприятия в секторите земеделие или рибарство, чиято основна разпоредба предвижда:

„1. Регионалните служби, отговорни за кооперациите, търговията, занаятите и рибарството имат право да отпускат субсидия за тригодишния период 1995-1997 и за пазарните 1993 - 1994, 1994 - 1995 и 1995 - 1996 години за дължими лихви на кредитни институции и банки за оперативни кредити за период не повече от една година, предоставени на икономически оператори с място на управление и дейност в Сицилия и с поне 70 % от оборота е от продажбата на плодове и зеленчуци, включително цитрусови плодове, извън региона.

2. Лихвеният процент, който трябва да се поеме от търговските оператори, е равен на процента, определен съгласно член 4, параграф 2, алинея четвърта от Регионален закон № 13 от 25 март 1986 г.

3. Сумата на субсидирания заем – отпусната пропорционално на годишния таван, определен по един и същ метод, в съответствие с член 18, параграф 1, алинеи първа и втора от Регионален закон № 13 от 25 март 1986 г. – в никакъв случай не може да надвишава 50 % от сумата на средния оборот за последните три години, посочен в декларациите за ДДС.

4. Операторите, които получават помощ, поддържат нива на трудова заетост. Когато се установи, че тези задължения не се спазват, регионалните служби, отговорни за кооперациите, търговията, занаятите и рибарството оттеглят въпросната помощ и възстановяват платената сума, заедно със законните лихви.

5. 70 % от разходите, отпуснати по настоящия член, са заделени за цитрусовия сектор.

6. За прилагането на настоящия член сумата от 15 000 милиона ИТЛ се отпуска за периода 1995-1997 г., от които 2 000 милиона ИТЛ за финансовата 1995 година, 7 000 милиона ИТЛ – за финансова 1996 година и 6 000 милиона ИТЛ – за финансова 1997 година.

7. Сумата от 2 000 милиона ИТЛ, заделена за финансовата 1995 година, попада във фондовете, които се отпускат съгласно глава 21257 от регионалния бюджет на тази финансова година. Останалите 13 000 милиона ИТЛ, които са заделени за финансовите 1996 и 1997 години, са предоставени в перо 2001 от регионалния многогодишен бюджет.”

16. С писмо от 13 февруари 1998 г., Комисията нотифицира италианското правителство за своето решение за стартиране на процедурата по член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО) по отношение прилагането на помощите, предвидени в Регионален закон № 68/95 за секторите на земеделието, рибарството и аквакултурата. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 21 март 1998 г. (ОВ С 86, стр. 3), и Комисията кани заинтересованите страни да представят становища по въпросните помощи.

17. Комисията обосновава стартирането на упоменатата по-горе процедура, като посочва в член 6 от Решението, че се съмнява във възможността въпросните помощи да се разглеждат като истински оперативни кредити (в смисъл на „кредити за земеделска година”), тъй като е очевидно, че кредитите по-скоро съответстват на дефиницията за помощи за износ, доколкото са насочени към предприятия, ориентирани към износ и се изчисляват спрямо обема (50 %) от оборота на предприятието, който се изчислява най-вече от приходите от износ (вж. Решение за стартиране на процедура, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, съображение 2.7).

18. С писмо от 30 юни 1998 г. италианските органи предоставят становище пред Комисията. Другите заинтересовани страни не изразяват становища. С телекс от 10 ноември 1998 г. Комисията иска допълнителна информация относно член 6 от Регионален закон № 68/95. С писмо от 19 ноември 1998 г. италианските органи предоставят на Комисията допълнителни становища относно член 6.

19. На 22 декември 1999 г. Комисията приема Решение 2000/319/ЕО, в което заявява по-специално, че държавните помощи, предоставени съгласно член 6 от Регионален закон № 68/95 на предприятия от сектора на земеделието или рибарството, е несъвместима с общия пазар и постановява Италия да не прилага и да отмени въпросните помощи (наричано по-нататък „оспорваното решение”). Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 6 май 2000 г. (ОВ L 110, стр. 17).

Производство и форма на исканията

20. С искова молба, получена в секретариата на Първоинстанционния съд на 20 юли 2000 г., ищецът сезира Първоинстанционния съд с настоящия иск.

21. Ищецът иска Първоинстанционният съд:

- да отмени оспорваното решение, в което се заявява, че държавните помощи, предоставени съгласно член 6 от Регионален закон № 68/95 на предприятия от секторите на земеделието или рибарството са несъвместими с общия пазар и изисква Италия да не прилага и да отмени въпросните помощи;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

22. Комисията иска Първоинстанционният съд:

- да отхвърли иска като недопустим или във всички случаи като неоснователен;

- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

23. След като изслушва доклада от съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (пети разширен състав) решава да открие устната фаза на производството.

24. Ищецът не се явява заседанието на 15 май 2003 г., за което страните са редовно призовани. В рамките на устните състезания Комисията представя своето становище и отговаря на въпросите, поставени устно от Първоинстанционния съд по време на заседанието.

По допустимостта

Доводи на страните

25. Като припомня, че съгласно член 230, алинея пета от Договора за ЕО, иск за отмяна акт, приет от институциите на Общността, трябва да бъде образуван в двумесечен срок от публикуването на акта или от нотифицирането на ищеца, според случая, или при липса на такива, от датата, на която ищецът е узнал за акта, Комисията насочва вниманието на Първоинстанционния съд, без да прави формално възражение за недопустимост, към факта, че по настоящото дело искът е заведен в двумесечен срок след публикуването на акта, въпреки че вероятно ищецът е разполагал с текста на решението от преди няколко месеца.

26. Комисията се позовава на съдебната практика, по силата на която при публикуване на акта в *Официален вестник на Европейските общности*, както е в настоящия случай, датата на публикуването е тази, от която срокът за образуване на производство започва да тече (Решение на Съда от 10 март 1998 г. по дело Германия/Съвет, С-122/95, Recueil, стр. I-973, точки 34 – 39). Въпреки това, в искове, предявени от региони, които до момента са разглеждани от Първоинстанционния съд, исковата молба за образуване на производство е подавана в двумесечен срок от датата на нотифициране на решението (Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaamse Gewes/Комисия, Т-214/95, Recueil, стр. II-717, точки 17 и 19) или от датата, на която ищецът е узнал за решението (Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 1999 г. по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, Т-288/97, Recueil, стр. II-1871, точки 5 и 7).

27. При тези обстоятелства, Комисията счита, че регионите могат да се причислят към държавите-членки, които са предоставили помощите, доколкото по силата на установената практика, въпросната държава-членка бързо информира регионите за

съответните решения. Като отбелязва, че в действителност регионите не са *stricto sensu* адресати на решението и датата на нотифицирането изглежда не придобива окончателен характер, Комисията при все това предлага, при определяне на началото на срока за образуване на производство в случая да се вземе предвид датата, на която регионът е узнал за решението.

28. Ищецът оспорва този довод, като твърди, че член 230, алинея пета от Договора за ЕО разкрива, че критерият за датата, на която ищецът е узнал за оспорвания акт, като начало на срока за образуване на настоящото производство е субсидиарен на критерия за публикуване или нотифициране. При липса на нотифициране на ищеца относно въпросното решение, единствената дата, която трябва да се вземе предвид като срок за образуване на производство, е датата на публикуване на оспорваното решение в *Официален вестник*.

Съображения на Първоинстанционния съд

29. Съгласно член 230, алинея пета от Договора за ЕО, иск за отмяна трябва да бъде подаден в двумесечен срок от публикуването на акта или от нотифицирането на ищеца, според случая или, при липса на такива, от датата, на която ищецът е узнал за акта.

30. От самата формулировка на този член следва, че критерият за датата, на която ищецът е узнал за оспорваното решение, като начало на срока за образуване на производство е субсидиарен на критерия за публикуване или нотифициране (упоменатото по-горе Решение по дело Германия/Съвет, точка 35; Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело ВР Chemicals/Комисия, Т-11/95, Recueil, стр. II-3235, точка 47; Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 1999 г. по дело Salomon/Комисия, Т-123/97, Recueil, стр. II-2925, точка 42; и Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2000 г. по дело Alitalia/Комисия, Т-296/97, Recueil, стр. II-3871, точка 61).

31. В настоящия случай, Комисията не нотифицира ищеца, а само Република Италия за оспорваното решение. Тъй като оспорваното решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 6 май 2000 г., това е датата, на която започва да тече срока за предявяване на иск от ищеца, а не датата, на която той е можел да узнае за решението

32. Комисията не може полезно да се позове в подкрепа на своята теза на упоменатите по-горе Решение по дело Vlaamse Gewest/Комисия и Решение по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, В първото от тези дела, фламандският регион предявява иск (на 27 ноември 1995 г.) в двумесечен срок от публикуването на оспорваното решение в *Официален вестник* (на 9 ноември 1995 г.). Освен това, в нито едно от тези дела не се постановява, че ако регионът узнае за решението преди неговата публикация, той не може да се ползва от двумесечния срок от датата на публикация за завеждане на иска.

33. Следователно, искът е заведен в изисквания срок и е допустим.

По същество

34. Ищецът се позовава на четири правни основания в подкрепа на своя иск. Първото правно основание е изведено от нарушение на член 88, параграф 1 от Договора за ЕО, от нарушение на принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност, от нарушение на съществени процесуални изисквания и от нарушение на член 253 от Договора за ЕО; второто правно основание е изведено от нарушение на принципа *tempus regit actum* и злоупотреба с власт; третото правно основание е изведено от нарушение на член 87 от Договора за ЕО, злоупотреба с власт и нарушение на член 253 от Договора за ЕО поради липса на мотиви; четвъртото правно основание е изведено от нарушение на съществени процесуални изисквания и неспазване на разумен срок на производството, предвиден в член 87 от Договора за ЕО.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 88, параграф 1 от Договора за ЕО, от нарушение на принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност, от нарушение на съществени процесуални изисквания и от нарушение на член 253 от Договора за ЕО поради липса на мотиви.

По допустимостта

Доводи на страните

35. Комисията твърди, че твърдените от ищеца нарушения в рамките на първото правно основание относно квалификацията на мярката по-скоро като съществуваща, отколкото като нова, са недопустими, тъй като квалификацията е резултат от решението за стартиране на формалната процедура за проверка, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, която не е оспорена от ищеца и следователно става окончателна; оспорваното решение, което определя помощта като нова, просто потвърждава решението за стартиране на формалната процедура за проверка. Следователно, Комисията поддържа, че упоменатата квалификация може и трябва да бъде оспорена с иск, предявен срещу решението за стартиране на формалната процедура за проверка, и че след това не може да бъде предмет на иск против окончателното решение.

36. Комисията посочва, че практиката на Съда уточнява, че решението за стартиране на формалната процедура за проверка поражда окончателни правни последици, доколкото окончателното решение на Комисията, че въпросните помощи са съвместими с общия пазар, не може *a posteriori* да уреди прилагането на въпросната мярка, която трябва да се счита за приета в нарушение на забраната, предвидена в член 88, параграф 3, последно изречение ЕО) (Решение на Съда от 30 юни 1992 г. по дело Испания/Комисия, С-312/90 1992, Recueil, стр. I-4117, точки 20 и 23, наричано по-нататък „Решение по дело Senemesa”, и упоменатото по-горе

Решение по дело Италия/Комисия, С-47/91, Recueil, стр. I-4145, точки 26 и 29, наричано по-нататък „Решение по дело Italgrani от 30 юни 1992 г.”).

37. По-специално, Комисията припомня, че първоначалният въпрос за квалификацията на помощта определя приложимата процедура, както и обхвата и ефекта на окончателното решение. Съгласно член 88, параграф 3, второ изречение от Договора за ЕО и членове 4, 6 и 13 от Регламент № 659/1999, в случай на нова помощ и когато счита, че планът за предоставяне и промяна на помощите не са съвместими с общия пазар, Комисията трябва незабавно да стартира формална процедура за проверка, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО. В случай на незаконосъобразни вече изплатени помощи в нарушение на забраната, предвидена в член 88, параграф 3, последно изречение от Договора за ЕО, член 14 от Регламент № 659/1999 изисква Комисията да постанови нейното възстановяване. В случай на съществуващи помощи, съгласно член 88, параграф 1 от Договора за ЕО и членове 17 – 19 от Регламент № 659/1999 Комисията може да предложи на заинтересованата държава-членка полезни мерки; единствено когато държавата-членка отхвърли тези мерки Комисията може да стартира формалната процедура за проверка съгласно член 88, параграф 2 ЕО, при все това без възможност да иска възстановяване на помощите.

38. В светлината на тези разлики, Комисията приема становището, че е от всеобщ интерес е бързото определяне на споровете, които могат да възникнат по квалификацията на мерките като нови или съществуващи помощи.

39. По отношение на позоваването на ищеца на Решение по дело Senemesa и Решение по дело Italgrani от 30 юни 1992 г., Комисията счита, че от съдебната практика следва, че решението за стартиране на формална процедура за проверка води до забрана за съответната държава-членка да изплаща планираните помощи преди тази процедура да приключи с окончателно решение и, дори когато се прилагат мерки, квалифицирани от Комисията като нови, техните правни последици, свързани с тази квалификация, са окончателни (Решение по дело Senemesa, точки 12 и 23, и Решение по дело Italgrani от 30 юни 1992 г., точки 20 и 29).

40. Комисията също твърди, че изложената в настоящото дело теза се различава основно от представената в дела Preussag Stahl и Moccia Irme, които са отхвърлени от Първоинстанционния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 31 март 1998 г. по дело Preussag Stahl/Комисия, T-129/96, Recueil, стр. II-609, точка 31, и Решение на Първоинстанционния съд от 12 май 1999 г. по съединени дела Moccia Irme и др./Комисия, T-164/96 – T-167/96, T-122/97 и T-130/97, Recueil, стр. II-1477, точка 65). По-специално, тя припомня, че в Решение по дело Preussag Stahl е заведен иск за недопустимост на основание, че ищецът не е завел иск срещу решението за стартиране на процедурата, и че Първоинстанционният съд е установил, че окончателното решение поражда собствени правни последици, включително задължението за възстановяване на получената помощ, и че следователно въпросното предприятие трябва да има правото на иск срещу такава

решение, независимо дали е оспорило решението за стартиране на формалната процедура за проверка на оспорваните помощи. Твърдението на Комисията за недопустимост е отхвърлено, тъй като се отнася до исковата молба в нейната цялост и по-специално до частите, в които ищецът оспорва взетото от Комисията решение само на етап окончателно решение, какъвто не е настоящият случай, в който Комисията оспорва допустимостта на нарушенията на ищеца по отношение на квалификацията на нова помощ, направена в решението за стартиране на формалната процедура за проверка.

41. Ищецът оспорва този довод, с твърдението, че противоречи на принципа на процесуалната икономия и че решението за стартиране на формалната процедура за проверка не може да бъде оспорвано самостоятелно, ако има неблагоприятен ефект за страната, до която е адресирано (Решение по дело *Senemesa* и Решение по дело *Italgrani* от 30 юни 1992 г.) какъвто не е случаят, при който такова решение изисква неговият адресат да приеме или да се въздържа от определено поведение и във всички случаи има необратимо действие. Настоящият случай не е такъв, където само окончателното решение има ефект против ищеца. Ищецът твърди, че окончателното решение, което заявява, че помощите са несъвместими с общия пазар, поражда нови правни последици, които са изцяло независими от решението за стартиране на формалната процедура за проверка, което прави възможно оспорването на неговата законосъобразност. Следователно, възможно е позоваване на такъв иск за отмяна на общи основания за окончателното решение за стартиране на разглежданата процедура, ако последната не е предмет на отделен иск, независимо дали предприятият в съответствие с член 88, параграф 2 от Договора за ЕО акт е оспорен. (вж. упоменатите по-горе Решение по дело *Preussag Stahl* и Решение по дело *Mossia Irme* и др.).

Съображения на Първоинстанционния съд

42. Комисията поддържа по същество, че ищецът не може да продължава да оспорва окончателното решение, в което тя квалифицира оспорваната мярка като нова помощ, което е предмет на първото правно основание, доколкото тази квалификация е резултат от решението за стартиране на формалната процедура за проверка, което ищецът не е оспорил в изисквания срок и което следователно е станало окончателно.

43. Преди всичко, трябва да се отбележи, че съгласно установената съдебна практика, мерките или решенията, срещу които могат да се предявят искове за отмяна по смисъла на член 230 от Договора за ЕО, представляват мерки, които пораждат задължителни правни последици, които могат да повлияят на интересите на ищеца като значително въздействат върху правното положение на последния (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело *IBM/Комисия*, 60/81, *Recueil*, стр. 2639, точка 9, и Решение на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г. по съединени дела *Cimenteries CBR* и др./Комисия, T-10/92 – T-12/92 и T-15/92, *Recueil*, стр. II-2667, точка 28).

44. В случаи на актове и решение, съставени на няколко етапа, и по-специално, съобразно вътрешна процедура, по принцип само актовете, които окончателно определят позицията на институцията, могат да се оспорват съобразно тази процедура, а не междинните мерки, които целят да подготвят окончателното решение (упоменатите по-горе Решение по дело IBM/Комисия, точка 10, и Решение по дело Cimenteries CBR, точка 28).

45. В приложение на тази съдебна практика, окончателните решения, приети от Комисията за приключване на формалната процедура за проверка, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, представляват акт, който може да бъде оспорен на основание член 230 от Договора за ЕО. Такова решение в действителност поражда задължителни правни последици и може да повлияе на интересите на заинтересованите страни, тъй като поставя край на разглежданата процедура и окончателно решава дали подлежащата на проверка мярка е съвместима с правилата, прилагани спрямо държавните помощи. Следователно, заинтересованите страни винаги имат възможност да оспорят окончателното решение, с което приключва формалната процедура за проверка и в тази връзка трябва да имат право да оспорят различните елементи, които формират основанието за окончателно приетата позиция на Комисията.

46. Тази възможност не зависи от факта дали решението за стартиране на формалната процедура за проверка поражда правни последици, които могат да бъдат предмет на иск за отмяна. Вярно е, че практиката на Съда на Европейските общности и Първоинстанционния съд допуска да се предяви иск срещу решението за стартиране, когато то поражда окончателни правни последици, които не могат *a posteriori* да бъдат уредени с окончателното решение. Такъв е случаят, в който Комисията стартира формална процедура за проверка по отношение на мярка, която тя временно квалифицира като нова, тъй като това решение води до правни последици, независимо от окончателното решение. Суспендирането на съответната мярка, което съгласно член 88, параграф 3 от Договора за ЕО има като резултат временната квалификация на тази мярка като нова помощ, е независимо от окончателното решение, ограничено във времето до приключването на формалната процедура (вж., по-специално упоменатите по-горе Решение по дело *Senemesa*, точки 12 – 24, и Решение по дело *Italgrani* от 30 юни 1992 г., точки 29 и 30; Решение на Съда от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия, С-400/99, *Resueil*, стр. I-7303, точки 56 – 62 и 69; и Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 2002 г. по съединени дела Гибралтарско правителство/Комисия Т-195/01 и Т-207/01, *Resueil*, стр. II-2309, точки 80 – 86).

47. Въпреки това, възможността за оспорване на решението за стартиране на процедура за проверка не може да намали процесуалните права на заинтересованите страни като забрани на същите да оспорват окончателното решение и да се позовават в подкрепа на своите искове на допуснати процесуални грешки по време на отделните етапи на процедурата, довела до това решение.

48. Решението за стартиране на формалната процедура за проверка, дори ако поражда специфични и независими правни последици, представлява подготвителна стъпка към окончателното решение, което определя позицията на Комисията. Следователно член 6 от Регламент № 659/1999 предвижда, че решението за стартиране на формална процедура за проверка има за цел да обобщи съответните фактически и правни въпроси, включително предварителната оценка на характера на предложената мярка и посочване на причините за съмненията относно съответствието с общия пазар, за да представят съответната държава-членка и другите заинтересовани страни своите становища в определения срок. Необходимият временен характер на оценките на решението за стартиране на формалната процедура за проверка съгласно член 7 от Регламент № 659/1999, който предвижда, че в своето окончателно решение Комисията може да реши, че нотифицираната мярка не представлява помощ, че нотифицираната помощ е съвместима с общия пазар, че нотифицираната помощ може да се счита за съвместима с общия пазар, ако определени условия са спазени или че нотифицираната помощ е несъвместима с общия пазар. След първоначалното определяне в решението за стартиране на формалната процедура за проверка дали въпросната мярка представлява нова помощ, нищо не пречи на Комисията в решението, с което приключва процедурата, да реши, че мярката представлява съществуваща помощ.

49. В настоящото дело, достатъчно е да се отбележи, че оспорваното решение е окончателно решение, което приключва процедурата и поражда задължителни и окончателни правни последици за заинтересованите страни, включително като квалифицира помощта като нова, несъвместима с общия пазар и задължава Италия да не прилага и да отмени упоменатата помощ. Следователно ищецът трябва да има правото да предяви иск срещу решението в неговата цялост, включително срещу квалификацията на помощта като нова, независимо дали този аспект от решението за стартиране на формалната процедура за проверка на въпросната помощ е оспорен (вж. упоменатите по-горе Решение по дело Preussag Stahl/Комисия, точка 31, и Моссиа Iгге и др./Комисия, точка 65). Противно на твърдението на Комисията, Решенията на Първоинстанционния съд по дела Preussag Stahl и Моссиа Iгге и др. се основават на същите принципи като тези в настоящото дело, а именно, че оспорваното решение е окончателно и поражда собствени правни последици и съответно, че заинтересованите страни имат правото да обжалват. Фактът, че в Решение по дело Preussag Stahl Комисията прави искане за недопустимост на иска като цяло, и че в настоящото дело това искане е ограничено до това правно основание, не променя характера на повдигнатия въпрос.

50. По отношение на довода, че е от всеобщ интерес бързо да се определят споровете, които могат да се повдигнат по отношение на квалификацията на оспорваната мярка, това заключение по никакъв начин не може да лиши заинтересованите страни от правото да предявят иск срещу решението, което променя тяхното правно положение.

51. Накрая, тезата на Комисията е в подкрепа на положение, което противоречи на принципите, залегнали в съдебната практика по отношение на актове, които могат да се обжалват. Тази теза допуска, че фактът, че съдилищата на Общността се произнасят по подготвителни актове на предварителен етап от процедурата, като решението за стартиране на формална процедура за проверка и, по-специално квалификацията на помощта като нова, може да попречи на заинтересованите страни да обжалват окончателното решение, в което Комисията може да промени направената от нея оценка в първоначалното решение. Приемането на такава теза означава че ще възникнат спорове по същество и обърквания на различните етапи на административното и съдебното производство като ще лишат от смисъл основната цел на формалната процедура за проверка, стартирана от Комисията, която позволява на заинтересованите страни да представят своите становища по всички оспорвани аспекти на делото и на Комисията да вземе окончателното решение предвид тези становища.

52. От изложеното по-горе следва, че не може действително да се твърди, че щом в изисквания срок не е завел иск против решението за стартиране на формална процедура за проверка, ищецът не може след това да оспори квалификацията на въпросната мярка като нова помощ в рамките на иск против окончателното решение.

53. Следователно, първото правно основание е допустимо.

По същество

– Доводи на страните

54. Преди всичко, ищецът посочва, че в Решение от 14 декември 1992 г. Комисията приема становището, че член 48 от Регионален закон 32/91 съответства на разпоредбите на Договора относно държавните помощи, като си запазва правото да преразгледа своята позиция на по-късен етап в съответствие с член 93, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 88, параграф 1 ЕО). Той също заявява, че Комисията не се възползва от това право, като приема, че следващото рефинансиране на член 48 от Регионален закон № 32/91 по член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96 са съвместими с общия пазар.

55. В този контекст ищецът твърди, че член 6 от Регионален закон № 68/95 трябва да се счита за обикновено рефинансиране по член 48 от Регионален закон № 32/91. Сравнителното разглеждане на тези две разпоредби показва, че те са сходни по отношение на ползвателите, лихвените проценти и целите, а разликите се състоят във въвеждане на специфични препратки към земеделските години, разширяване на базата от ползватели и изменение на бюджетните години, обхванати от финансирането.

56. Ищецът счита, че направената от Комисията проверка относно това, дали предвидената в член 6 от Регионален закон № 68/95 помощ е съвместима с общия пазар, разглеждана като нова помощ по смисъла на член 87 от Договора за ЕО, вместо да разглежда същата като рефинансиране на съществуваща, предварително одобрена помощ по смисъла на член 88 , параграф 1 от Договора за ЕО, както се ангажира да направи, представлява нарушение на член 88 , параграф 1 от Договора за ЕО и нарушение на съществени процесуални изисквания.

57. Ищецът също твърди, че не е възможно да се заяви, както е направено в съображение 52, буква в) от оспорваното решение, че член 6 от Регионален закон № 68/95 въвежда нова схема за помощ. Той твърди, че член 48 от Регионален закон № 32/91 определя срок за земеделските години, за които може да се отпуска субсидиран заем. Според ищеца препратката в Регионален закон № 32/91 към трите години от периода 1991-1993 г. трябва да се тълкува като изключително финансово условие, в смисъл че отпуснатите кредитите могат да бъдат използвани през тези три години, но земеделските години, за които търговските оператори могат да получат тези кредити не са ограничени във времето. И обратно, член 6 от Регионален закон № 68/95 е насочен към по-строго ограничаване на земеделските години, за които се прилагат помощите, което означава земеделските 1993 - 1994, 1994 - 1995 и 1995 - 1996 години.

58. По подобен начин, ищецът приема, че рефинансирането на основание член 6 от Регионален закон № 68/95 не се различа в подробности от предвиденото в член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96, – одобрени от Комисията, – тъй като всички тези членове имат за цел да реструктурират сумите, които първоначално са били предвидени на основание член 48 от Регионален закон № 32/91.

59. Ищецът също твърди, че съдебната практика утвърждава принципа, според който при одобрение на обща схема за помощи, Комисията не следва да проверява индивидуално същите помощи (Решение на Съда от 5 октомври 1994 г. по дело Италия/Комисия, С-47/91, Recueil, стр. I-4635, наричано по-нататък „Решение по дело Italgrani от 5 октомври 1994 г.“). Като се предприема нова проверка на съвместимостта на тези помощи, се рискува да бъдат нарушени принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност. Тези принципи трябва да се прилагат и когато вече одобрена схема за помощи трябва да се потвърди чрез обикновено рефинансиране на сумите, които не са използвани. Ищецът счита, че когато няма план (каквото е случаят тук) да се предложат адекватни мерки, свързани с постепенното развитие или функциониране на пазара в рамките на постоянната проверка на схемите за помощи, не е законосъобразно такава схема да бъде повторно проверявана. По настоящото дело, тази повторна оценка не е извършена в светлината на предходното одобрително решение, а на основание Договора, като по този начин се нарушават принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност.

60. Накрая, ищецът счита, че при определяне на основанията, поради които приема член 6 от Регионален закон № 68/95 като нова схема за помощи, Комисията пропуска да вземе предвид истинския обхват на тази разпоредба, тъй като определя същата като различна и противоречаща на предходно решение, което одобрява въпросната помощ, и така не посочва причините по отношение на становището, което е представено на Комисията от италианските органи.

61. Комисията поддържа, че твърдените от ищеца нарушения по отношение на квалификацията на помощта са лишени от основание, тъй като посочените в член 6 от Регионален закон № 68/95 мерки не обхващат съществуващите помощи и по никакъв начин не представляват част от предполагаемата схема за помощи с неограничен срок, създадена с член 48 от Регионален закон № 32/91, която е одобрена преди това от Решение на Комисията от 14 декември 1992 г.

62. Според Комисията, с Решение от 14 декември 1992 г. относно член 48 от Регионален закон № 32/91 се одобрява схемата за помощи, ограничена в тригодишния период 1991-1993 – период, който може да се тълкува като период, който съвпада със земеделските 1990 - 1991, 1991 - 1992 и 1992 - 1993 години. Следователно, член 6 от Регионален закон № 68/95 не може да се разглежда като обикновено рефинансиране на член 48 от Регионален закон № 32/91, тъй като новата разпоредба се отнася за тригодишния период 1995-1997 и земеделските 1993 - 1994, 1994 - 1995 и 1995 - 1996 години, което означава, периоди, които следват периодите, обхванати от предишната разпоредба.

63. Следователно, член 6 от Регионален закон № 68/95 представлява нова помощ и по-точно нова помощ с обратно действие, а не ново финансиране на схема за помощи. Комисията твърди, че препратката към Решение по дело Italgrani от 5 октомври 1994 г. не е от значение и не може да се търси нарушение на принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност. По същия начин, Комисията твърди, че съображение 52 от оспорваното решение посочва изчерпателно и окончателно причините, поради които проверяваната мярка трябва да се счита за нова помощ.

– Съображения на Първоинстанционния съд

64. Преди всичко, трябва да се отбележи, че оспорваната помощ е нотифицирана от италианските органи не във връзка с постоянното сътрудничество на Комисията с държавите-членки, съгласно член 88, параграф 1 от Договора за ЕО, който се отнася до случаи на съществуваща помощ, а съгласно член 88, параграф 3 от Договора за ЕО, който се отнася за нова помощ. Писмото от 8 август 1995 г., с което италианските органи нотифицират Комисията за проект за регионален закон, който в последствие е приет като Регионален закон № 68/95, изрично упоменава член 88, параграф 3 от Договора за ЕО и не съдържа препратки към член 48 от Регионален закон № 32/91 или към Решение на Комисията от 14 декември 1992 г., с което се одобрява помощта, предвидена в тази разпоредба.

65. Следователно Комисията *a priori* има основание да започне формална процедура за проверка в рамките на приложимата схема за нови помощи.

66. Въпреки това, квалификацията на помощта отговаря на обективно положение, което не зависи от оценката, направена когато помощта е нотифицирана или на етап, когато предвидената в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО процедура е стартирана и следователно е целесъобразно да се проверят различните твърдени от ищеца нарушения, по това правно основание.

67. На първо място, ищецът твърди, че проверката на член 6 от Регионален закон № 68/95 като нова помощ вместо като рефинансиране на помощта, предвидена по член 48 от Регионален закон № 32/91, предварително одобрен от Комисията, представлява нарушение член 88, параграф 1 от Договора за ЕО.

68. Трябва да се отбележи, че член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон 33/96 изрично препращат към целите на член 48 от Регионален закон 32/91. Докато член 6 от Регионален закон № 68/95 не препраща към член 48.

69. Освен това, член 6 от Регионален закон № 68/95 обхваща период, различен от проверявания във връзка с член 48 от Регионален закон № 32/91. Член 6, параграф 1 и , параграф 6 от Регионален закон № 68/95 предвижда помощ за „годините 1995-1997” и за „периода 1995 –1997 г.”, докато съгласно член 48, параграфи 1 и 6 от Регионален закон № 32/91, помощта, предоставена с Решение от 14 декември 1992 г. се отнася за „години 1991 – 1993” и за „периода 1991–1993 г.”

70. Следователно, Комисията може действително да приеме, че не е необходима проверката на схемата за помощи за години 1995 –1997 в рамките на одобреното решение за схема за помощи за различен период, а именно 1991 – 1993 г.

71. Нито един от доводите, приведени от ищеца в тази връзка, не може да доведе до такова заключение.

72. Доводът, че препратката в член 48 от Регионален закон № 32/91 към „години 1991 -1993” и към „периода 1991-1993 г.” основно цели да определи, че субсидиите съгласно този член могат да бъдат използвани през години 1991, 1992 и 1993 и следователно не може да бъдат тълкувани като отнасящи се до земеделските години, съответстващи на всяка от тези три години, не може да повлияе на направения по-горе анализ. Дори ако тригодишният период 1991-1993, посочен в член 48 от Регионален закон № 32/91, не съвпада със съответните на този период земеделски години, не е достатъчно член 6 от Регионален закон № 68/95 да се превърне в основна мярка за рефинансиране за одобрените преди разпореди, тъй като периодът, посочен в член 48, е различен от разглеждания в оспорваното решение тригодишен период 1995-1997, посочен в член 6.

73. По подобен начин, няма основание за твърдението на ищеца, че член 48 от Регионален закон № 32/91 не определя срок за земеделските години, когато

субсидираният заем може да бъде платен, следователно, земеделските години, за които заинтересованите оператори могат да получат заемите, предвидени съгласно тази схема (30 милиона ИТЛ) не са ограничени във времето и следователно член 6 от Регионален закон № 68/95 рефинансира тази схема за земеделски години 1993-1994, 1994-1995 и 1995-1996 (със сумата 15 милиона ИТЛ). Всъщност съществува основна разлика между тези две разпоредби, тъй като първата разрешава помощ само за „тригодишния период 1991 – 1993” (вж. член 48, параграф 1 от Регионален закон № 32/91), докато втората - само за „тригодишния период 1995-1997” (вж. член 6, параграф 1 от Регионален закон № 68/95). Всякакво увеличаване на периода 1991 – 1993 г. трябва да стане след нотифициране съгласно член 88 , параграф 3 от Договора за ЕО, както правят италианските орани, което изисква и нова проверка на помощта.

74. По отношение на довода, че предложеното рефинансиране съгласно член 6 от Регионален закон № 68/95 не се различава от предвиденото в член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96, които са одобрени от Комисията, оспорваното решение разкрива защо тези мерки трябва да се различават, тъй като член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96 препращат към член 48 от Регионален закон № 32/91 и са насочени към финансиране на мерките, предвидени за „земеделската 1992 - 1993 година”, през финансовите 1995 и 1996 години (вж. оспорваното решение, съображение 52, буква б)), докато член 6 от Регионален закон № 68/95 не упоменава член 48 от Регионален закон № 32/91 и предвижда финансиране на мерките за земеделските 1993 - 1994, 1994 - 1995 и 1995 - 1996 години (вж. оспорваното решение, съображение 52, буква д) и *in fine*).

75. От изложеното по-горе става ясно, че твърдяното нарушение на член 88, параграф 1 от Договора за ЕО трябва да бъде отхвърлено.

76. На второ място ищецът твърди, че с приемането на член 6 от Регионален закон № 68/95 за нова помощ, Комисията нарушава принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност.

77. Той се позовава на Решение по дело *Italgrani* от 5 октомври 1994 г., в което се определя процедурата, която трябва да се спазва, когато се твърди, че проверяваната помощ попада в одобрена преди това схема. В точка 4 от това решение, Съдът уточнява:

„Когато Комисията разглежда определена субсидия за помощи съгласно предварително одобрена схема, не може в началото да разглежда същата директно по отношение на Договора. Преди започването на процедурата, на първо място трябва да се разгледа дали помощта попада в общата схема и съответства на условията, предвидени в решението за нейното одобряване. Ако не направи това, когато разглежда отделните помощи, Комисията може да се позове на своето решение, с което одобрява схемата за помощи, която вече е била разглеждана в светлината на член 92 от Договора за ЕО (понастоящем член 87 ЕО). Това ще

застраши принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност от гледна точка на държавите-членки и икономическите оператори, тъй като индивидуалните помощи, които са в строго съответствие с решението, с което е одобрена схемата за помощи, могат по всяко време да бъдат проверени от Комисията.”

78. Не може да се прави позоваване на тази съдебна практика в настоящото дело, тъй като италианските органи на първо място твърдят, че въпросната помощ представлява рефинансиране на предварително разрешена помощ само в отговор на Решението на Комисията от 13 февруари 1998 г. за стартиране на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО (вж. писма от 30 юни и 19 ноември 1998 г. от италианските органи до Комисията). Преди решението за стартиране на формална процедура за проверка, същите органи предприемат действия в рамките на схемата, която се прилага за нова помощ като нотифицират Комисията за въпросната мярка на основание член 88, параграф 3 от Договора за ЕО.

79. Освен това, когато с писмо от 23 януари 1997 г. Комисията разрешава рефинансирането по член 48 от Регионален закон № 32/91 за земеделската 1992 - 1993 година съгласно мерките, предвидени в член 7 от Регионален закон № 81/95 и член 20 от Регионален закон № 33/96, тя предупреждава италианските органи, че одобрението на това рефинансиране не нарушава текущата проверка на член 6 от Регионален закон № 68/95 (вж. съображение 52, буква в) от оспорваното решение).

80. От изложеното по-горе е видно, че твърдяното нарушение на принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност трябва да бъде отхвърлено.

81. На трето място, ищецът твърди, че с решаването, че член 6 от Регионален закон № 68/95 представлява нова помощ, Комисията допуска нарушение на съществени процесуални изисквания и не спазва задължението да представи причини, както е предвидено в член 253 от Договора за ЕО.

82. По тази точка, трябва да се отбележи, че с приемането на оспорваното решение на основание член 88, параграф 2 от Договора за ЕО в отговор на направеното от италианските органи нотифициране в съответствие с член 88, параграф 3 от Договора за ЕО, Комисията не допуска нарушение на съществени процесуални изисквания по настоящото дело, тъй като съображение 52 от оспорваното решение обяснява в достатъчна степен защо Комисията приема, че член 6 от Регионален закон № 68/95 не може да се разглежда като рефинансиране на член 48 от Регионален закон № 32/91 по смисъла, който са приели италианските органи в контекста на формалната процедура за проверка.

83. От изложеното по-горе следва, че твърдяното нарушение на съществени процесуални изисквания и липсата на мотиви трябва да бъде отхвърлено.

84. Съответно първото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

*По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа *tempus regit actum* и злоупотреба с власт.*

Доводи на страните

85. Ищецът твърди нарушението, че оспорваното решение не определя предвидената в член 6 от Регионален закон № 68/95 схема за помощи е несъвместима с правилата за управление на Оперативните кредити в областта на земеделието.

86. На първо място, ищецът посочва, че с приложението на Съобщението за Оперативните кредити – прието докато протича формалната процедура за проверка - към схемата за помощи, предвидена в член 6 от Регионален закон № 68/95, която предхожда тази разпоредба, Комисията нарушава принципа *tempus regit actum* и принципа, че административните не могат да имат ретроактивно действие (Решение на Съда от 16 юни 1993 г. по дело Франция/Комисия, C-325/91, Recueil, стр. I-3283, и Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125). Няколко пъти по време на административната процедура Комисията разглежда прилагането на новите разпоредби относно оперативните кредити. В писмо от 2 октомври 1995 г. до постоянното представителство на Италия Комисията иска подробности относно земеделската 1995 - 1996 година, и приканва италианските органи да потвърдят, че посочените в проекта за Съобщение за оперативните кредити условия, добавени като приложение са спазени. По подобен начин, в писмо от 23 януари 1997 г. до министъра на външните работи на Италия, Комисията изразява становище според което, Съобщението за оперативните кредити е приложимо, „тъй като е нова схема, която остава в сила и след 1 януари 1996 г.“.

87. На второ място, ищецът твърди, че италианските органи са били подведени от информацията, предоставена от Комисията по време на административната процедура; те разбират, че не трябва да се концентрират върху характера на помощта, (тъй като става ясно, че тя представлява оперативен кредит), а по-скоро върху това дали са спазени условията, необходими за получаване на помощта, а именно, прилаганите преди Съобщението за оперативните кредити (каквото е случаят, според ищеца) или по-строгите изисквания, определени в това съобщение (каквото е също случаят, според ищеца). Такава насока на действие е равностойна на злоупотреба с власт.

88. В подкрепа на своите доводи, ищецът изтъква, че при разглеждане на оспорваното решение, Комисията взема предвид критерии, предвидени в Съобщението за оперативните кредити, както е видно от съображение 54, буква в) от оспорваното решение, в които се упоменава „сезонния“ характер на заемите. По-специално, ищецът оспорва изявлението на Комисията, че сезонният характер на

помощта на практика вече е била задължително условие преди влизането в сила на новите разпоредби, определени в Съобщението за оперативните кредити, като текстът на алинея пета от Съобщението ясно определя, че двете условия, които се прилагат преди неговото влизане в сила, са периодът на заема да бъде максимум една година и невъзможността да бъде ограничен до един продукт или до една дейност, като не упоменава сезонния характер. В действителност Съобщението за оперативните кредити е това, което в алинея седма въвежда изискването, че съгласно новите приложими в бъдеще правила, заемите са сезонни, за да може земеделските оператори да покрият своите разноски по производствения цикъл преди да получат печалба от продажбите.

89. Ищецът твърди, че двете условия, изисквани от практиката на Комисията към тогавашния момент, са спазени (периодът на заемите е максимум една година и помощта се отнася за всички цитрусови и други плодове и зеленчуци), което е признато и в съображение 54, буква в) от оспорваното решение („дори се предполага, че субсидираните заеми не са отпуснати за един продукт, а за две категории продукти) или не са свързани с една дейност (а главно за един вид дейност, износ), и че продължителността на заема не надвишава 12 месеца”).

90. Преди всичко Комисията уточнява, че ищецът по същество възразява, че са приложени погрешно разпоредбите, предвидени в Съобщението за оперативните кредити. Той отбелязва, че не съществува фактическо основание за такъв довод, тъй като в съображение 53, алинея пета от оспорваното решение се посочва, че приложимите разпоредби по настоящото дело са тези, които са приложими преди влизането в сила на Съобщението за оперативните кредити.

91. Комисията също заявява, че италианските органи не са подведени, тъй като съображение 2.4 и последващи от решението за стартиране на формална процедура за проверка уточняват, че Комисията приема становище по отношение на определянето на приложимите разпоредби и изрично препраща към практиката преди приемането на Съобщението за оперативни кредити.

92. Накрая, в противовес на становището на ищеца, Комисията твърди, че сезонният характер не представлява ново условие, въведено със Съобщението за оперативните кредити, а действително се отнася за понятието оперативни кредити или кредити за земеделски години; и представлява техен съществен елемент.

Съображения на Първоинстанционния съд

93. Необходимо е да се определят правилата, които са приложими *ratione temporis* по отношение на нотифицираната мярка преди да се провери съдържанието на тези разпоредби и тяхното приложение по настоящия случай.

1. Определяне на правилата *ratione temporis*

94. Оспорваното решение разкрива, че след като решава да приложи новите правила, предвидени в Съобщението за оперативни кредити (вж. съображение 53, алинея трета), Комисията се отказва и се ограничава да приложи правилата, които произтичат от нейната дотогавашна практика (вж. съображение 53, алинея четвърта и пета).

95. По-специално, съображение 53, алинея пета, изрично заявява, че предвид факта, че въведената с член 6 от Регионален закон № 68/95 помощ се прилага за земеделски 1993 - 1994, 1994 - 1995 и 1995 - 1996 години, и че Съобщението за оперативните кредити се прилага само по отношение на помощи, предоставени преди или останали в сила след 30 юни 1998 г., член 6 от Регионален закон № 68/95 трябва да се проверява „въз основа на критерии, приложими по отношение на субсидирани краткосрочни кредити преди новото Съобщение за оперативните кредити да влезе в сила на 30 юни 1998 г.". Случаят е такъв, че Комисията възпроизвежда съдържанието на становището, представено от италианските органи с писмото от 30 юни 1997 г. (вж. оспорваното решение, съображение 36).

96. Следователно ищецът греша като твърди нарушение, че анализът на Комисията относно становището, представено от италианските органи, нарушава разпоредбите приложими *ratione temporis* по отношение на оперативните кредити, като прилага новите определени в Съобщението за оперативните кредити правила или че Комисията злоупотребява със своята власт във връзка с този анализ.

2. Съдържание на правилата, приложими *ratione temporis*

97. Ищецът твърди, че оспорваното решение е прието в нарушение на приложимите правила, преди новите определени в Съобщението за оперативните кредити правила да влязат в сила, и че е взет предвид сезонния характер на помощта – критерии, които според него не са предвидени в дотогавашната практика на Комисията.

98. Трябва да се отбележи, че преди да определи новите правила, които да се прилагат от 30 юни 1998 г., Съобщението относно оперативните кредити посочва, че за няколко години Комисията прилага политика на непротивопоставяне на отпуснатите държавни помощи чрез субсидирани кредити за земеделието. В съобщението се отбелязва, че „единствените условия, поставени от Комисията за такива субсидии, са периодът на заема да бъде максимум една година и също заемът да не се ограничава само до един продукт или до една дейност”, като отбелязва, че „няма ограничение на интензитета на помощта, нито съществува пречка субсидираният кредит да бъде подновяван за всеки ползвател всяка година” (Съобщение относно оперативните кредити, алинея пета).

99. Въпреки това, и в противовес на твърденията на ищеца, такова определение не може да не обърне внимание на сезонния характер на въпросната помощ, тъй като такъв характер е присъщ на определението на оперативните кредити, които по необходимост са свързани с понятието „кредити за земеделска година”, което

означава, кредит, който има за цел да покрие предварителните разходи на операторите, свързани с производствения земеделски цикъл, които се появяват преди получаването на дохода от този цикъл (вж. Решение на Комисията от 13 февруари 1998 г. относно стартиране на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, съображение 2.8, *in fine*).

100. Сезонният характер на оперативните кредити е виден и от документ на Комисията, озаглавен „Политиката на конкуренцията в земеделието”, който уточнява, че *17-ият доклад за политиката на конкуренцията*, описва основните насоки, които Комисията следва при прилагане на разпоредбите на конкуренцията в земеделието, които по този начин представляват отправна рамка, позната на държавите-членки, държавните органи и заинтересованите предприятия. Съгласно този документ, отпускането на помощи под формата на оперативни кредити се счита за несъвместимо с общия пазар, тъй като тези кредити „са предоставени за период по-голям от една пазарна година (12 месеца), само за един продукт и за една дейност” (противно на това, отпускането на помощи, които отговарят на тези два критерия се считат за съвместими с общия пазар). Документът продължава с обяснението, че позицията на Комисията е „мотивирана от факта, че земеделското производство, което по необходимост има сезонен характер, трябва да се финансира чрез специални методи”.

101. По същия начин, сезонният характера на оспорваната мярка е посочен в алинея седма от Съобщението за оперативните кредити, в частта, която съдържа заключенията на Комисията след проверката на практиката, в която се заявява, че „по причини, присъщи на естеството на този сектор и свързаните с него дейности, и по-специално сезонния характер на производството и структурата на земеделската дейност, земеделието в Общността може да попадне в относително неблагоприятно положение в сравнение с другите сектори на икономиката, ведно с нуждата от краткосрочни кредити и възможностите за тяхното финансиране”.

102. Следователно, нуждата да се отговори на определени финансови нужди, свързани със сезонния характер на земеделското производство, което обосновава двата критерия, поставени с цел да позволят оперативните кредити да станат съвместими с правилата на Договора. Такива мерки не могат да се оценяват без да се има предвид този характер.

103. Дефиницията от предишната практика на Комисията, която фигурира в съображение 53, алинея втора от оспорваното решение, съгласно която „правилата, приложими по отношение на субсидирани краткосрочни заеми за земеделие, които са предоставени преди нотифицирането за един продукт или за една дейност и са с ограничена продължителност до 12 месеца”, се допълва от съображение 54, алинея първа, която препраща не само към упоменатите по-горе два критерия, но и към сезонния характер на въпросната мярка, като заявява, че критериите, които се прилагат по отношение на нотифицираната мярка преди влизането в сила на новите правила, дефинирани в Съобщението за оперативните кредити, са следните: „заемите трябва да имат сезонен характер, да имат за цел да покриват общите

разходи (закупуване на суровини, заплащане на работниците и т.н.), заемът не трябва да се отпуска само за една продукция или за една дейност и неговата продължителност не трябва да надвишава 12 месеца.”

104. Освен това, ищецът не може да бъде изненадан от сезонния характер на помощта, което изрично е упоменато в съображение 2.5 от Решението за стартиране на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, тъй като „критерии, използвани от практиката на Комисията в областта на държавни помощи под формата на оперативни заеми преди приемането на насоките, публикувани в ОВ С 44 от 14 февруари 1996 г. (Съобщение за оперативните кредити)”, и съображение 2.6, в което се заявява, че съществуват съмнения по отношение на възможността въпросните помощи да се разглеждат като истински оперативни кредити (в смисъла на кредити за земеделска година).”

105. Следователно, не може Комисията да бъде упрекната, че е анализирала становището, представено от италианските органи относно квалификацията на мярката, нотифицирана като оперативен кредит, що се отнася до нейния сезонен характер.

3. Приложение на тези правила в настоящия случай

106. Що се отнася до прилагането от страна на Комисията на правилата, които се прилагат по отношение на оперативните кредити в оспорваното решение, достатъчно е да се отбележи, че ищецът не отрича, че разглежданата помощ няма сезонен характер, а погрешно заявява, че показване на такъв характер е посочен само що се отнася до влизането в сила на новите правила, дефинирани в Съобщението за оперативните кредити.

107. По-специално, от исквата молба е ясно, че ищецът признава, че оспорваната помощ няма сезонен характер („не съществува съмнение, че предвидената в член 6 от Регионален закон № 68/95 помощ (...) се предоставя на търговски оператори, и че следователно влиза в действие след като земеделецът е направил разходи по производството”).

108. Освен това, ищецът не оспорва, че критерият за продължителност на заема (който не трябва да надвишава 12 месеца, дори да може да бъде подновяван всяка година) не е бил спазен в настоящото дело, тъй като изплащането на дълга е било 36 месеца (или още по-точно, „средната продължителност (...) е по-малка от 36 месеца”, като не може да се да се изключи, че може да има „продължителност, по-голяма от 12 месеца”) (вж. съображение 54, буква б) от оспорваното решение и с препратка към съображение 32).

109. Следователно, не може да се упреква Комисията, че е счела, че в настоящия случай оперативните кредити нямат сезонен характер.

110. От упоменатото по-горе следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 78 от Договора за ЕО, злоупотреба с власт и нарушение на член 253 от Договора за ЕО за липса на мотиви

111. Това правно основание включва три вида доводи: тези, свързани с понятието помощ за износ, тези, които касаят понятията оздравителна помощ и помощ за реструктуриране на предприятия в затруднение и помощ за трудова заетост и тези, които предвиждат понятието оперативни помощи, предоставени с цел плащане на минали дългове.

1. По твърдените нарушения, свързани с понятието помощ за износ

– Доводи на страните

112. Ищецът критикува оспорваното решение, тъй като то заключава, че въпросната помощ трябва да бъде квалифицирана като „помощ за износ”. Според ищеца, Комисията стига до това заключение не като оценява въпросната помощ в светлината на принципите, заложили в член 87 от Договора за ЕО, а с отстраняване, въз основа на допълнителен остатъчен критерий без никакво основание в правната уредба, приложима по отношение на държавните помощи. Освен това, оспорваното решение обосновава квалификацията на помощта като „помощ за износ” при липсата на доказателство, предоставено от италианските органи, относно въздействието на износа от Италия върху износа от Сицилия. Ако случаят и такъв, ищецът счита, че Комисията е нарушила член 87 от Договора за ЕО и е злоупотребила със своята власт, тъй като Комисията е тази, която трябва да докаже, че въпросната помощ изкривява конкуренцията на общия пазар.

113. Това отношение също се отразява на изложението на мотивите. Практиката на Съда потвърждава принципа, че решение, което не съдържа индикации относно положението на въпросния пазар, пазарния дял на предприятието, което е ползвател на помощта, търговските модели при въпросното производство между държавите-членки и износа от ползвателите на помощта, не отговаря на минималните изисквания относно мотивите (вж. упоменатите по-горе Решение по дело Франция/Комисия и Решение по дело CIRFS и др./Комисия). Ищецът посочва, че посочената в съображение 41 от оспорваното решение информация относно италианския износ на цитрусови плодове, други плодове и зеленчуци, не посочва процент от производството, което произлиза от регион Сицилия, така че предполагаемото въздействие на държавната помощ върху търговския обмен в Общността се определя „при липса на информация”, докато италианските органи не предоставят такава.

114. Комисията заявява, че дори ако възраженията на ищеца са основателни, те не могат да доведат до отмяна на оспорваното решение, тъй като се отнасят до една

част от мотивите, които, както изрично се посочва в самото решение, нямат действие върху диспозитива (вж. параграф 55 от оспорваното решение).

– Съображения на Първоинстанционния съд

115. Доводите на ищеца, че в оспорваното решение се прави извода, че въпросната помощ трябва да се квалифицира като помощ за износ, няма действително основание, тъй като в решението изрично се посочва, че макар тази квалификация да е предвидена първоначално, накрая тя е изоставена.

116. В съображение 55 от оспорваното решение се посочва, че в отговор на представеното от италианските органи становище, в което се оспорва квалификацията на нотифицираната като помощ за износ мярка, Комисията отбелязва факта, че „продажбите извън региона не означават непременно и изрично износ от Италия и следователно, в контекста на настоящото решение няма да се следва тази квалификация при специфичната проверка на помощта”.

117. Вярно е, че след като заявява, че квалификацията на помощта като помощ за износ е изоставена, съображение 55 продължава: „Въпреки това, както отбелязва Комисията при стартирането на процедурата, тъй като методът на изчисление на помощта (вж. съображение 23) изглежда съответства на метода за изчисляване на помощ за износ и при това положение националните органи основават своите становища на буквалното тълкуване на член 6 от Регионален закон № 68/95, без да представят допълнителни писмени доказателства, например за износа от региона до други места в Италия или извън Италия, Комисията не може да изключи факта, че помощта може всъщност да бъде помощ за износ.” Това становище, в което се представя очевидното – фактът, че Комисията изоставя тази квалификация не означава, че в някой момент помощта не може да се квалифицира като помощ за износ, ако се докаже, че случаят е такъв, – не позволява да се прави извод, както прави ищецът, че в оспорваното решение се заявява, че въпросната помощ трябва да се квалифицира като помощ за износ.

118. Следователно, твърденията за нарушение, свързано с понятието помощ за износ, трябва да бъдат отхвърлени без допълнителна проверка, тъй като Комисията изрично отказва да следва тази квалификация в оспорваното решение.

2. По твърденията, свързани с понятията помощ за оздравяване и за реструктуриране на предприятия в затруднение и помощ за трудова заетост.

– Доводи на страните

119. Ищецът твърди, че препращането в оспорваното решение към понятието помощ за оздравяване и за реструктуриране на предприятия в затруднение и помощ за трудова заетост не са от значение. Италианските органи никога не са твърдели, че въпросната помощ може да се квалифицира по друг начин, освен като помощ за субсидирани краткосрочни заеми за земеделие („оперативни кредити”) и

няма нужда да предоставят информация, за да покажат, че помощта е от различно естество. По-специално, в член 6 от Регионален закон № 68/95 се посочва, че да се приписва естество на помощ за трудова заетост на въпросната помощ не служи за поддържане на нивото на заетост, а по-скоро обосновава нейната важност в социален план.

120. Комисията счита, че оспорваното решение е недействително в това отношение, тъй като изключва съвместимостта на въпросната помощ с общия пазар в светлината на приложимите разпоредби към помощите за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднение и помощи за трудова заетост.

– Съображения на Първоинстанционния съд

121. Представените по тази точка от ищеца доводи са маловажни, тъй като главно твърдят, че препращането към понятията помощ за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднение и помощ за трудова заетост не е от значение, което е точно и заключението, до което стига оспорваното решение.

122. По този начин, докато съображение 56 от оспорваното решение изяснява, че италианските органи не се позовават на възможността, че предвидената в член 6 от Регионален закон № 68/95 помощ да спазва изискваните условия, описани в Насоките на Общността за държавни помощи за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднение (ОВ С 283, от 19 септември 1997 г., стр. 2) и се позовава на съдържанието на тези изисквания, то прави извода, че „италианските органи не са представили доказателство относно съответствието на оспорваната мярка с посочените по-горе критерии и никакъв подобен елемент не произлиза от предоставената от италианските органи информация”.

123. По подобен начин, докато в съображение 58 от оспорваното решение се заявява, че направените от италианските органи изводи „препращат неясно” към съществуващата връзка между мярката и поддържането на нивото на трудова заетост, веднага се посочва, че няма представени доказателства относно това дали помощта отговаря на духа и буквата на Насоките на Общността за държавните помощи за трудова заетост (ОВ С 334, от 12 декември 1995 г., стр. 4). По-специално, в решението се заявява, че докато член 6, параграф 4 от Регионален закон № 68/95 предвижда оттегляне и възстановяване на помощта, в случай че ползвателите не спазват задължението да поддържат нивото на трудова заетост, то тази помощ не изглежда да спазва условията, предвидени в Насоките на Общността за държавните помощи за трудова заетост, тъй като не е приета и създадена специално като помощ за защита на трудовата заетост, нейната сума не зависи от броя на работниците и нейната форма не зависи от трудовите разходи. Решението прави извода, че дори ако въпросната помощ може косвено да допринесе за поддържане на нивото на трудова заетост, какъвто е случаят при много други категории помощи, тя не може да се разглежда като помощ за трудова заетост по смисъла на съответните насоки.

124. Следователно, твърдените нарушения относно понятията помощ за оздравяване и за реструктуриране на предприятия в затруднение и помощ за трудова заетост, трябва да бъдат отхвърлени.

3. По твърдяното нарушение относно понятието оперативна помощ, предоставена за плащане на минали дългове

– Доводи на страните

125. Ищецът оспорва заявлението в съображение 59 от оспорваното решение, което квалифицира въпросната помощ като оперативна помощ, предоставена за „плащане на минали дългове”, без да проверява причините, представени от националните органи по отношение на факта, че лихвените проценти, които се използват от сицилианските банки са значително по-високи от тези в останалата част на Италия. Той отбелязва, и че като квалифицира въпросната помощ като оперативна, несъвместима с правилата на общия пазар, Комисията не разглежда въпроса дали тази помощ може да се квалифицира като „помощ за износ” – квалификация, която ако италианските органи са знаели по това време, въпреки своето неправилно основание, щяха да позволят въпросната помощ да се ползва от дерогацията, предвидена в член 87, параграф 3, букви а) и в) от Договора за ЕО. Комисията не дава обяснения относно квалификацията на помощта като оперативна и следователно оспорваното решение е недействително поради непосочване на мотиви.

126. Комисията оспорва този довод, като припомня, че въпросната мярка е квалифицирана от самите италиански органи като помощ, предоставена за плащане на минали кредити. Освен това, естеството на помощта като оперативна не е било поставяно под съмнение и причините за тази квалификация са надлежно представени в съображение 59 от оспорваното решение. Комисията отбелязва, и че мярката в настоящия случай не може да бъде предоставена като оперативен кредит; разликата в лихвените проценти между Сицилия и останала част от Италия не е от значение, тъй като този параметър не се урежда от правилата за оперативните кредити.

– Съображения на Първоинстанционния съд

127. Съгласно съображение 59 от оспорваното решение, предвидената в член 6 от Регионален закон № 68/95 помощ, „която очевидно не е помощ за инвестиции, не отговаря на изискванията за субсидирани краткосрочни заеми или за оздравяване или за реструктуриране на предприятия в затруднение, или за поддържане на нивото на трудова заетост или на условията за дерогация, предвидени в някое от правните основания, и очевидно представлява чисто оперативна помощ, предоставена за плащане на минали дългове, чиито последици се премахват, когато спре плащането на помощта”.

128. Съображение 60 от оспорваното решение припомня, че в земеделския сектор е установена политика на Комисията за забрана на плащането на оперативни помощи във всички региони, включително регионите, в които се прилагат разпоредбите на член 87, параграф 3, буква а) от Договора за ЕО, тъй като по своя характер такива помощи вероятно ще окажат въздействие върху механизмите на общата организация на пазара, които ще вземат превес над правилата на конкуренцията, дефинирани в Договора.

129. След това обяснение, в съображение 61 от оспорваното решение се заявява, че тъй като „становището на италианските органи потвърждава, че целта на разглежданата мярка е да освободи ползвателите от тяхната кредитна тежест, и че няма противоречие ползвателите да се възползват от развитието на определени икономически дейности или на определени региони”, мярката не може да се ползва от дерогацията, предвидена в член 87, параграф 3, букви а) и в) от Договора за ЕО и следователно е несъвместима с общия пазар.

130. Съгласно установената съдебна практика, оперативната помощ, което означава помощ с цел облекчаване на предприятието от разходи, които обикновено поема при всекидневно управление или при извършване на своите обикновени дейности, по принцип не попада в приложното поле на член 87, параграф 3 от Договора за ЕО. В действителност, съгласно установената съдебна практика, такива помощи по принцип имат като ефект изкривяване на конкуренцията в секторите, в които са предоставени, докато са неспособни по своето естество да отговорят на упоменатите по-горе условия за дерогация, предвидени в Договора за ЕО (Решение на Съда от 6 ноември 1990 г. по дело Италия/Комисия, С-86/89, Recueil, стр. I-3891, точка 18, и Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, С-301/87, Recueil, стр. I-307, точка 50; Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г. по дело Siemens/Комисия, Т-459/93, Recueil, стр. II-1675, точка 48).

131. По настоящото дело, ищецът не предоставя информация, която да опровергае твърдението на Комисията, че отпуснатата помощ за плащане на минали дългове на нейния ползвател с освобождаване от тежестта на кредита представлява оперативна помощ, която е несъвместима с разпоредбите на Договора по отношение държавните помощи. Съществуващата разлика в лихвените проценти между Сицилия и останалата част на Италия не е основание помощта да бъде съвместима с упоменатите по-горе правила, тъй като член 87, параграф 3 от Договора за ЕО не предвижда такава дерогация.

132. Следователно, твърдяното нарушение относно понятието оперативна помощ за плащане на минали дългове, трябва да бъде отхвърлено.

133. От изложеното по-горе следва, че третото правно основание, трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на съществени процесуални изисквания и от неспазване на разумния срок, предвиден в член 87 от Договора за ЕО

Доводи на страните

134. Ищецът твърди, че Комисията не приключва административното производство в разумния срок, доколкото схемата за помощи, предвидена в Регионален закон № 68/95, е нотифицирана на 8 август 1995 г., като изтичат почти две години от Решението от 13 февруари 1998 г. за стартиране на процедурата по член 88 , параграф 2 от Договора за ЕО, и окончателното Решение от 22 декември 1999 г.

135. Комисията оспорва това правно основание като поддържа, че периодът от 30 месеца, който е изминал между нотифицирането на схемата за помощи, предвидена в Регионален закон № 68/95, и стартирането на формалната процедура за проверка и периодът от 22 месеца за извършване на тази формална проверка, в същност се дължат на италианските органи. Освен това, Комисията посочва, че периодът от 22 месеца не може да се разглежда като прекалено дълъг в светлината на член 7, параграф 6 от Регламент № 659/1999, съгласно който срокът от 18 месеца, предвиден в неговите разпоредби не е задължителен и малко по-дълъг срок е приемлив.

Съображения на Първоинстанционния съд

136. Съгласно принципа на добрата администрация Комисията трябва да действа в разумен срок при приемането на решения, като спазва административната процедура относно политиката за конкуренцията (вж., по отношение на държавната помощ, Решение на Съда от 11 декември 1973 г. по дело Lorenz, 120/73, Recueil, стр. 1471, точка 4, и Решение на Съда от 24 ноември 1987 г. по дело RSV/Комисия, 223/85, Recueil, стр. 4617, точки 12 – 17; по отношение отхвърляне на твърдяно нарушение, вж. Решение на Съда от 18 март 1997 г. по дело Guérin automobiles/Комисия, C-282/95 P, Recueil, стр. I-1503, точки 37 и 38). Дали продължителността на административното производство е разумна трябва се преценени според обстоятелствата на всеки конкретен случай, и по-конкретно според контекста, в който същият се вписва, различните етапи на процедурата, която Комисията трябва да следва, сложността на случая, както и неговото значение за заинтересованите страни. (вж., по отношение на конкуренцията, Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1997 г по съединени дела SCK и FNK/Комисия, T-213/95 и T-18/96, Recueil, стр. II-1739, точка 57).

137. При все това, в настоящия случай ищецът заявява, че схемата за помощи, предвидена в Регионален закон № 68/95, е нотифицирана на 8 август 1995 г., че решението за стартиране на процедурата по проверка по член 88, параграф 2 от Договора за ЕО е прието на 13 февруари 1998 г., че окончателното решение е произнесено на 22 декември 1999 г., и че тези срокове на са разумни, без да обосновава своето становище.

138. Трябва да се припомни, че периодът от 30 месеца между нотифицирането на схемата за помощи и стартирането на формалната процедура за проверка в същност се дължи на италианските органи, които отговарят частично или непълно на исканията на Комисията за информация, както е заявено в съображение 3 от оспорваното решение и не е оспорено от ищеца. Комисията не може да се счита за отговорна за това забавяне.

139. По отношение на изминалите 22 месеца от започването на формалната процедура по разследването до окончателното решение, съгласно член 7, параграф 6 от Регламент № 659/1999, който влиза в сила на 16 април 1999 г., „доколкото е възможно Комисията се стреми да приеме своите решения в период от 18 месеца от стартирането на процедурата”. Срокът от 22 месеца не може да се разглежда като неразумен, главно защото е по-дълъг от 18 месеца, което представлява цел, а не задължителен срок. Освен това, ищецът не оспорва, че периодът на относителна инерция, който се появява по средата на формалната процедура за проверка се дължи на италианските органи, които безуспешно са били помолени да предоставят подробна информация относно възможната квалификация на помощта като помощ за износ.

140. Следователно, четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

141. В заключение, искът трябва да бъде отхвърлен изцяло.

По съдебните разноски

142. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, ищецът следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (пети разширен състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда ищеца да заплати своите собствени съдебни разноски и тези, направени от Комисията.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 ноември 2003 година.